

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **T. P., nar. X,**
st. příslušnost X,
v ČR pobytem X,
zastoupený Mgr. Markem Hudlickým, advokátem,
se sídlem Františkánská 120/7, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2022, č. j. OAM-4984-9/ZR-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2022, č. j. OAM-4984-9/ZR-2022, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč a to k rukám jeho zástupce, Mgr. Marka Hudlického, advokáta.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalovaný vydal dne 29. 8. 2022 rozhodnutí č. j. OAM-4984-9/ZR-2022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým byla v souladu s § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“), žalobci zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu a uložena 60denní lhůta od právní moci napadeného rozhodnutí k vycestování z území ČR. Pobytové oprávnění bylo napadeným rozhodnutím žalobci zrušeno, neboť byl pravomocně odsouzen trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 31. 3. 2022, sp. zn. 10 T 17/2022, a to za spáchání úmyslného trestného činu – přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“). Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Obsah žaloby

2. Žalobce má za to, že žalovaný při rozhodování nepostupoval v souladu se zákonem, nešetřil jeho práva a oprávněné zájmy a porušil při tom zásady proporcionality, subsidiarity a nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
3. Žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu ve formě doplňkové ochrany, o kterou požádal v přijímacím středisku Zastávka u Brna, přičemž jeho žádost je evidována pod č. B012204 a byl mu vystaven průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany č. X.
4. Podle § 2 písm. a) ZPC se tak na žalobce nevztahuje tento zákon po dobu, kdy je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany. Proto nebylo možné vydat napadené rozhodnutí postupem podle ZPC. Jak řízení o udělení doplňkové ochrany, tak řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí, přitom vede žalovaný, proto si tyto skutečnosti žalovaný mohl a měl zjistit z moci úřední dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
5. Žalovaný se nedostatečně zabýval přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromých a osobních poměrů ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluvy“). Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že ve správním řízení nebyly tvrzeny žádné skutečnosti, ze kterých by vyplýval takový zásah do soukromého a rodinného života žalobce, který by způsobil nepřiměřenost dopadů rozhodnutí. Žalobce se přitom ve věci dne 14. 7. 2022 vyjádřil tak, že považuje takové rozhodnutí za nepřiměřeně tvrdé. Žalobce žije na území České republiky od roku 2017 společně s manželkou a nezletilou dcerou, společně bydlí a hospodaří na adrese Skrétova 13 v Plzni. Žalobce zde pracuje na živnostenské oprávnění v oboru stavebnictví. V případě zrušení pobytu bude nucen vycestovat na Ukrajinu, kde probíhá válečný konflikt a platí všeobecná mobilizace, obdržel by tak povolávací rozkaz do armády. Jelikož jeho manželka nemá žádný příjem, byla by nucena společně s jejich dcerou také odcestovat do domovské země. Žalobce uvedl, že od 1. října 2022 by měla na Ukrajině platit všeobecná mobilizace pro ženy, která by se vztahovala i na jeho manželku. Žalobce respektuje rozhodnutí trestního soudu, ale zrušení jeho pobytového oprávnění považuje za nepřiměřené a velmi tvrdé. Taková tvrzení jsou ve věci zcela relevantní a odůvodňují povinnost žalovaného zabývat se i přiměřeností dopadu rozhodnutí ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, jenž se zabýval aplikovatelností čl. čl. 8 Úmluvy. Dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 5. 2019, č. j. 30 A 9/2018-116, který na zmíněné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu navázal. Dle tohoto rozsudku správní orgán musí zkoumat nepřiměřenost Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zásahu do soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy bez ohledu na to, zda ZPC vyžaduje či nevyžaduje posouzení přiměřenosti dle § 174a ZPC.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s žalobcem zahájil řízení o zrušení platnosti dlouhodobého pobytu, jelikož byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, když řídil motorové vozidlo ve značné opilosti, a tím ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu. Žalobce nemůže očekávat, že žalovaný nebude k jeho odsouzení přihlížet, když svým chováním ohrožoval zdraví a majetek ostatních obyvatel.
7. Námitku že žalovaný měl porušit § 2 a 3 správního řádu je nutné považovat za účelovou a irelevantní, neboť není řádně definována, k tomu žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2018, č. j. 3 A 184/2017- 54.
8. K námitce žalobce, že nebylo možné vydat napadené rozhodnutí s ohledem na jeho podání žádosti o doplňkovou ochranu, žalovaný uvedl, že mu žalobce tuto skutečnost nesdělil, podání žádosti nevyplývalo ani z obsahu správního spisu. Udělované pobytové statusy a mezinárodní ochrana jsou odlišná řízení, přičemž informace o jejich průběhu a stavu řízení jsou vedeny v různých informačních systémech, z tohoto důvodu nebyla žalovanému při rozhodování známa skutečnost o podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce musí být srozuměn s tím, že jako na žadatele o mezinárodní ochranu přijde o svůj dlouhodobý pobyt. Podle § 85a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany zaniká mj. povolení k dlouhodobému pobytu uděleného podle ZPC. Podaná žaloba je tak zcela irelevantní, neboť žalobcův pobyt zanikl 19. 7. 2022 právě podáním žádosti o přiznání mezinárodní ochrany.
9. Jelikož žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodoval dle § 46a odst. 1 ZPC, nepřísluší mu zabývat se dopadem do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101 a na rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 5 Azs 194/2017. V případě žalovaného není na místě aplikovat čl. 8 Úmluvy, neboť z jeho strany nebyly tvrzeny žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval takový zásah do jeho soukromého a rodinného života, který by způsobil nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí. Žalobce konečně v průběhu správního řízení ani nepoukazoval na to, že by zrušení jeho dlouhodobého pobytu mohlo vést k porušení čl. 8 Úmluvy.
10. I přestože žalovaný nemá žádnou zákonnou povinnost zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí, přiměřeností se v napadeném rozhodnutí zabýval. Žalovaný ale nemá žádné podrobnější informace o rodinných vazbách žalobce, než které jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí. Pokud by se žalobce seznámil se správním spisem, tuto skutečnost by zjistil a mohl informace týkajících se rodinných vazeb doplnit. Je pouze na žalobci, aby předložil důkazy podporující jeho tvrzení, jak mu ukládá § 52 správního řádu, v této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015- 38.
11. Jelikož žalobci jeho dlouhodobý pobyt zanikl dne 19. 7. 2022, kdy požádal o udělení mezinárodní ochrany, je napadené rozhodnutí nicotné, neboť je s ohledem na výše uvedené fakticky neuskutečnitelné. Žalovaný tak navrhl, aby soud napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zrušil a vrátil mu je k novému projednání.

Posouzení věci

12. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tím oba účastníci výslovně souhlasili ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. I bez toho by však ve věci byly splněny podmínky pro rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (k tomu viz dále).
13. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a respektoval svou vázanost uplatněnými žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
14. Žalobce v žalobě uplatnil dva žalobní body, přestože sám nejprve hovořil o třech identifikovaných pochybeních žalovaného, nicméně tato pasáž žaloby sestává toliko z výčtu údajně porušených ustanovení správního řádu, aniž by obsahovala jakoukoli skutkovou argumentaci. Pouhý výčet tvrzeně porušených ustanovení zákona, aniž by bylo zřejmé, čím dle žalobce měla být tato ustanovení porušena, však nelze považovat za žalobní body, neboť ty jsou tvořeny spojením skutkové a právní argumentace. Plyne to z § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a bylo to již opakovaně konstatováno i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 31/2013-45). Soud tedy v žalobě identifikoval toliko dva žalobní body. Prvým z nich je námitka podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem spočívajícího v tom, že podle žalobce nemělo být napadené rozhodnutí vůbec vydáno, když se na něj coby na žadatele o mezinárodní ochranu, vůbec nevztahoval ZPC. Druhý žalobní bod je pak tvořen námitkou nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce.
15. Žaloba je důvodná.
16. Nejprve se soud zabýval prvním žalobním bodem. V jeho rámci žalobce namítl, že se na něj coby na žadatele o mezinárodní ochranu nevztahoval ZPC, takže v jeho případě vůbec nemělo být vydáno rozhodnutí podle tohoto zákona.
17. Podle § 2 písm. a) ZPC: „*Tento zákon se nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak.*“
18. Dle § 85a odst. 1 zákona o azylu: „*Podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany zaniká platnost krátkodobého víza, dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému pobytu uděleného podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*“
19. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
20. Žalobce byl držitelem povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny s dobou platnosti od 25. 1. 2021 do 24. 1. 2023. Dne 31. 5. 2022 obdržel žalovaný od Okresního soudu Plzeň-město sdělení o žalobcově odsouzení trestním příkazem tohoto soudu ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 T 17/2022-42, a to za spáchání úmyslného trestného činu – přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Tohoto přečinu se žalobce dopustil tím, že dne 15. 2. 2022 kolem 17:03 hodin v Plzni po předchozím vědomém požití alkoholických nápojů máje v krvi ještě téhož dne v 17:40 hodin a v 18:10 hodin 1,83 g/kg alkoholu, řídil osobní vozidlo tov. zn. VW Passat RZ X nejméně v Doudlevecké ulici ve směru od Plynární ulice ke Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Zborovské ulici, kde byl u domu čp. 52 zastaven a kontrolován policejní hlídkou. Za to mu byl uložen peněžitý trest v počtu 60 denních sazeb ve výši 600 Kč, tedy v celkové výši 36 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvou roků.

21. Dne 8. 6. 2022 vydal žalovaný oznámení o zahájení správního řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dle § 46a odst. 1 ZPC z důvodu žalobcova pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu. Oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci dle poštovní doručenky do vlastních rukou doručeno dne 12. 6. 2022.
22. Dne 14. 6. 2022 vydal žalovaný výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dle poštovní doručenky byla tato výzva žalobci doručena do vlastních rukou dne 7. 7. 2022.
23. Dne 18. 7. 2022 bylo žalovanému doručeno žalobcovo podání nazvané Vyjádření účastníka řízení. Žalobce v něm uvedl, že nijak nezpochybňuje své odsouzení trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město. K trestné činnosti se plně doznal a přijal uložený trest. Za nepřiměřeně tvrdé však považuje, pokud mu má být na základě tohoto odsouzení ještě zrušen pobyt za účelem sloučení rodiny. Uvedl, že v České republice žije se svou manželkou a nezletilou dcerou již od roku 2017 a má zde vytvořeno trvalé rodinné zázemí a také zaměstnání. V případě zrušení pobytu se bude muset vrátit na Ukrajinu, kde zřejmě obdrží povolávací rozkaz do ukrajinské armády. Vrátit na Ukrajinu by se musela i jeho manželka s dcerou, které jsou na jeho příjmu závislé. Na Ukrajině se navíc plánuje všeobecná mobilizace i pro ženy, takže by povolávací rozkaz obdržela patrně i jeho manželka, pokud by se na Ukrajinu musela rovněž vrátit. Proto žádá žalovaného o přihlédnutí k jeho rodinné situaci.
24. Následně dne 29. 8. 2022 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno podle poštovní doručenky dne 5. 9. 2022.
25. Z informačního systému AZYL III soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 19. 7. 2022. O této skutečnosti ani není mezi účastníky sporu, neboť, jak plyne z jeho vyjádření k podané žalobě, i žalovaný konstatuje, že dne 19. 7. 2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, čímž mu zanikl pobyt na území České republiky.
26. Z těchto skutečností a shora citované právní úpravy je patrné, že žalobci je nutno přisvědčit, že dnem 19. 7. 2022 se na něj přestal vztahovat ZPC, neboť se stal žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Odpadl také důvod dále vést správní řízení o zrušení žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu, neboť platnost tohoto povolení zanikla *ex lege* podle § 85a odst. 1 zákona o azylu. Příslušné správní řízení proto mělo být žalovaným zastaveno podle § 66 odst. 2 správního řádu. Tím, že tak žalovaný nečinil, v řízení pokračoval a dokonce v něm vydal rozhodnutí, porušil podstatným způsobem ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť vydal meritorní rozhodnutí v řízení, které mělo být zastaveno. Tím byla v projednávané věci nepochybně naplněna hypotéza § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle něhož: „*Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“
27. Na tomto závěru nemůže nic změnit poukaz žalovaného na to, že bylo žalobcovou povinností mu sdělit, že se stal žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Je sice pravdou, Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

že podle § 8 odst. 1 správního řádu měl žalobce povinnost na tuto skutečnost žalovaného bezodkladně upozornit, jen kvůli tomuto opomenutí však pochopitelně nemůže napadené rozhodnutí obstát (což ale žalovaný ani nepožaduje). Souhlasit se žalovaným je ostatně možno i v tom, že žalobce měl i příležitost tuto skutečnost žalovanému sdělit, avšak neučinil tak. Na druhou stranu bylo věcí žalovaného, aby se lustrací příslušného informačního systému alespoň před vydáním napadeného rozhodnutí přesvědčil, zda žalobce není žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Skutečnost, že je tato agenda vedena v jiném informačním systému od systému, v němž jsou vedeny udělované pobytové statusy, jak žalovaný uvedl, ještě neznamená, že tak žalovaný učinit nemohl. Bylo tu možno přihlídnout z hlediska skutkového kontextu věci k tomu, že u občana Ukrajiny, v níž probíhá ozbrojený konflikt, a jemuž hrozí odnětí pobytového oprávnění na území České republiky, je poměrně vysoká pravděpodobnost podání žádosti o mezinárodní ochranu.

28. Se žalovaným však soud nesouhlasí potud, pokud tvrdí, že jím vydané rozhodnutí je nicotné podle § 77 odst. 1 správního řádu. Podle tohoto ustanovení platí: *„Nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.“* V projednávané věci však nelze o napadeném rozhodnutí konstatovat, že by k jeho vydání nebyl žalovaný vůbec věcně příslušný: naopak, žalovaný je plně věcně příslušný k vydání rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46a odst. 1 ZPC, jeho kompetence vyplývá přímo z citovaného ustanovení. Pouze v nyní řešené věci došlo k vydání meritorního rozhodnutí v situaci, kdy mělo být správní řízení již zastaveno. Vadou tedy trpí procesní postup, který k vydání rozhodnutí vedl, samo rozhodnutí však není nicotné, pouze nezákonné. Nicotnost je způsobována jedinečně natolik intenzivními vadami, že vydaný akt vůbec nelze za rozhodnutí považovat (k tomu srovnej rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96).

Závěr a náklady řízení

29. Za této situace proto soud výrokem I. tohoto rozsudku rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm žalovanému nezbyde, než správní řízení zastavit podle § 65 odst. 2 správního řádu, neboť jeho předmět odpadl, když žalobce pozbyl své povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky přímo ze zákona.
30. S ohledem na tento závěr se již soud nezabýval žalobním bodem týkajícím se nedostatečného posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromých a rodinných poměrů žalobce, neboť by to bylo redundantní. Žalobce již povolení k dlouhodobému pobytu tak jako tak pozbyl, není proto procesně efektivní zabývat se námitkou, jaké dopady do jeho soukromých a rodinných poměrů takový krok měl. Tím spíše to platí za situace, kdy soud napadené rozhodnutí musel zrušit.
31. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.“*

soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalobce, neboť napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno.

32. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována uhrazeným soudním poplatkem za podanou žalobu 3 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobce za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč: příprava a převzetí právního zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) a sepis a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Dále dvakrát náhradou hotových výdajů po 300 Kč, celkem 600 Kč. Celkem tak přiznaná náhrada nákladů řízení činí 9 800 Kč.
33. Soud žalobci nepřiznal náhradu uhrazeného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši 1 000 Kč, jelikož s tímto návrhem nebyl úspěšný. Soud dále žalobci nepřiznal náhradu nákladů za jeho vyjádření ze dne 19. 10. 2022, jelikož toto vyjádření se netýkalo merita projednávané věci, žalobce v něm pouze vyjádřil souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání a vyúčtoval vzniklé náklady řízení.
34. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. listopadu 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.